

சுதந்திரத்தைக் தேடி

பயிற்சி... பயிற்சி

பூநகரிக் கூட்டுத்தளம் மீதான தாக்குதலுக்கான கடுமையான பயிற்சி அது.

பயிற்சி ஆரம்பிக்க முன்னும் பின்னும் இடையே எதையாவது பற்றி கதைப்பதாக இருந்தாலும், அந்த ஆலமரத்தின் கீழ் எல்லோரும் ஒன்றுகூடுவது வழக்கம். அன்றும் அப்படித்தான் எதையோ பற்றிக் கதைப்பதற்காக எல்லோரும் ஒன்றுகூடியிருந்தோம்.

திடீரென ஒருத்தி, "பழுதடைந்த பூக்காரா விமானங்களை ஆர்ஜன ரீனா நாட்டு நிபுணர்கள் திருத்துவதற்காக பலாலி வந்திறங்கினர். விரைவில் திருத்த வேலைகள் ஆரம்பிக்கப்பட்டு முடிவடையும் என நம்பப்படுகிறது. டட்ட... டாய்ங்..." என பத்திரிகைச் செய்தியை வாசிக்கிறாள்.

உடனே எனக்கு அருகே இருந்த தயாளினி, நாம் பயிற்சி எடுத்துக் கொண்டிருந்த இடத்திலிருந்து கோயிலை நோக்கி எம் கூப்பியபடி "கடவுளே... எங்கட சண்டைக்கு முதல் அவன் திருத்தி முடியக்கூடாது... அப்படி முடியாவிட்டால் உனக்கு ஒன்பது தேங்காய் அடிக்கிறேன்..." என உரத்த குரலில் வேண்டுகிறாள்.

"என்னப்பா இது... திருத்தி முடியாட்டா அவனிட்டை வேற பொம்பர் இல்லையே... இல்லாட்டாலும் ஏன் அவ்வளவு நாளும் திருத்தாமலே இருக்கப் போறான்...?" என்றாள் ஒருத்தி.

அடிக்கடி, தான் சண்டைக்குப் போகப் போகிறேன் என தனக்குப் பொறுப்பாக இருப்பவர்களை நச்சரிப்பாள். அதற்கு அவர்கள் "உனக்கு கை ஏலாது. நீ சண்டைக்கு துப்பாக்கி கொண்டு எப்படிப் போவது? நீ இஞ்சேயே நில" எனக் கூறியதற்காக சிரமப்பட்டு இயலாத கையினால் துப்பாக்கியைத் தாங்கிப் பிடிக்கப்பழகி, தினமும் குறிபார்த்துப் பழகி சிறிது காலத்தில் மீண்டும் அவர்கள் முன் சென்று "இந்த ஏலாத கையால் புள் அடித்துக் காட்டினால் சண்டைக்கு எடுப்பியளோ?" எனக் கேட்டு, அதேபோல் அடித்துக் காட்டி, சண்டைக்குச் செல்வதற்கு அனுமதி வாங்கிய இவளின் இந்த தந்திரமான வீரம், சண்டை செய்வதில் உள்ள அடங்காத ஆர்வமெல்லாம், சென்றுவிட்ட மாவீரர் சந்ததி விட்டுச் சென்ற கொடைதானோ, என்னவோ.....

"வேற பொம்பர் இருந்தாலும், கொஞ்ச பொம்பர் எண்டால் போராளிகளின்ரை அநியாய இழப்புக்கு குறையும். திருத்தித்துக்குத் தேவையான பாகங்கள் ஏதும் கிடைக்காமல் அல்லது கொண்டு வரப்பிந்தினால் திருத்தித்துக்கு நாள் செல்லும் தானே...?" என மற்றொரு போராளி கூறுகிறாள்.

"ஏன் ஆர்ஜனரீனாக்காரர்களுக்கும் என்ன பொருளாதாரத் தடையே...?" என்ற மற்றொரு போராளியின் கேலிப் பேச்சுக்கு எல்லோரும் சிரித்துக் கொண்டிருக்கையில் கூட்டம் ஆரம்பிக்கவே சிரிப்பு ஓங்கிற்று.

ஒரு நாள். தயாளினியைப் பார்த்து ஒரு சுகதோழி கேட்கிறாள், "தயாளினி நீ போய் வந்தால் ஆரையடி வெருட்டுவாய்...?"

"நான் போகினால் அடுத்த கணமே மூதூருக்குப் பறந்திடுவன். இஞ்ச நிண்டு ஒருத்தரையும் வெருட்டமாட்டன்..." என கண்கள் மின்னக் கூறுகின்றாள்.

"ஏன் மூதூரில் ஆரைப் பார்க்க...?" என மற்றொரு போராளி கேலியாகக் கேட்க,

"எங்கட மக்களைப் பார்க்க... ஆக்கிரமிப்புப் படையைக் கொல்ல... போய்ய் போயெண்டாலும் ஆக்கிரமிப்புப் படையைக் கலைச்சுப் போட்டு எங்கட நிலத்தில் தமிழரைத்தான் இருக்க விடுவன்..." பகியான கேள்விக்கு தீவிரமான போக்கில் பதில் சொல்கிறாள்.

இவள்தான் எங்கள் தயாளினி.

1989 ஆம் ஆண்டு ஆனி மாதம். தென் தமிழீழப் பெண்கள் சிலர், இந்திய அரக்கர் படையை அழிக்க ஆயுதம் ஏந்தத் துணிந்தனர். எத்தனையோ இராணுவக் கண்காணிப்புகளுக்கு மத்தியில் விடுதலைப் புலிப் போராளிகளுடன் தொடர்பு கொண்டு இயக்கத்தில் தம்மை இணைத்துக் கொண்டனர். மகளிர் படைப்பிரிவு அப்போது சிறிய அணியாக இருந்ததால், வட தமிழீழத்தில் மட்டுமே இயங்கி வந்த காலம் அது. காடுகளையும், கடல்களையும், ஆறுகளையும் கடந்து மிக இன்னல்

படித்தாள். தனது மேல் வகுப்புப் படிப்பை சேனையூர் மகாவித்தியாலயத்தில் கற்றாள்.

இயல்பாகவே இவளுக்கு இருந்த திறமையாலும், கல்வியில் இவளும் இவளது பெற்றோர்களும் காட்டிய ஊக்கத்தாலும் தயாளினி சேனையூரிலே திறமையான மாணவிகளில் ஒருத்தியாக விளங்கினாள். அது மட்டுமல்லாது விளையாட்டுத் துறையிலும் இவள் சிறந்து விளங்கினாள். ஆனால் இவளின் குடும்ப வசதியின்மை காரணமாக இவளது திறமைகள் பாடசாலை மட்டத்திலேயே முடக்கப்பட்டுவிட்டன.

இயல்பாகவே திறமையும், துடிப்பும் சிந்திக்கும் ஆற்றலும் படைத்த இவள் இயக்கத்தில் தன்னை இணைத்துக் கொண்டது வியக்கத்தக்கதல்ல.

பல இன்னல்கள் மத்தியில் அளம்பில் காட்டுக்கு வந்து சேர்ந்த இவள், அங்குவந்து சேர்ந்த பின்னர்கூட உடனடியாகப் பயிற்சி ஆரம்பிக்காத நிலையில் எமக்குத் தேவையான நாமே சுமந்துவரும் கடமையில், அந்தக் காட்டுப்பாதையால் கூட களைப்பின்றிச் சலிப்பின்றி ஈடுபடுவாள்.

மேஜர் தயாளினி

**சுபா பாலசுந்தரம்
முதூர்**

பிறப்பு : 1972-8-29
வீரமரணம் : 1993-11-11

போராட்டத்தில் இவளுக்கிருந்த ஆர்வம் காரணமாக பயிற்சிக்கு முன்னரே பெண் போராளிகள் ஆயுதங்களைத் துப்பரவு செய்யும் போது அருகில் சென்று அவதானிப்பாள், கேள்விகள் கேட்பாள், தூக்கிப் பார்ப்பாள்.

பயிற்சியின்போது மிகவும் உற்சாகமாகப் பயிற்சி எடுத்தாள். பாடசாலையில் விளையாட்டுத் துறையில் ஈடுபடுபவள் என்பதால் பயிற்சி இவளுக்குச் சிரமமாக இருக்கவில்லை. காடுகளிலும் பற்றைகளிலும் கடுமையாகப் பயிற்சி எடுத்தாள். ஆயுதங்களை இலகுவில் இயக்கப் பழகிக் கொண்டாள். பயிற்சியின் முடிவில் இலகுவே இயந்திரத் துப்பாக்கிக்குரியவருக்கு உதவியாளராக நியமிக்கப்பட்டாள். இதனால் கரைக ஆயுதப் பயிற்சியும் எடுத்தாள். அதிலும் திறமையாகவே செயற்பட்டாள்.

1990 இல் இந்திய அமைதிகாக்கும் படை விரட்டியடிக்கப்பட்ட பின் நாடு வந்த இவள், பலாலி இராணுவ முகாமைச் சுற்றி

அமைக்கப்பட்டிருந்த காவல்நிலையில் காவலில் ஈடுபட்டாள்.

சிறிது காலத்தில் இவளின் ஆர்வமான செயற்பாடுகள் காரணமாகவும், திறமை துணிவு காரணமாகவும் ஒரு குழுவுக்குப் பொறுப்பாக நியமிக்கப்பட்டாள். பூவரசங்குளம், கிளிநொச்சி, தாண்டிக்குளம் ஆகிய பகுதிகளுக்கு குழுத்தலைவியாகவே சண்டைக்குச் சென்று வந்தாள்.

பின்னர் 1990 ஆம் ஆண்டு பங்குனி மாதம் சிலாவத்துறைச் சண்டையிலும் பங்கு கொண்டாள். இச்சண்டையின் பின்னர் ஆணையிறவுப் பெருஞ்சமருக்கான பயிற்சி ஆரம்பமாகியது.

தயாளினி குழுவினாள் அனைவரிடமும் அன்புடனும் பாசத்துடனும் பழகுவாள். உணவருந்தினார்களா, குளித்தார்களா, தலைக்கு எண்ணெய் வைத்தார்களா என்பதில் இருந்து துப்பாக்கியை துப்பரவு செய்தார்களா,

துப்பாக்கிவேட்டுக்களுக்கும், குண்டுச்சத்தங்களுக்கும் நடுவே வோக்கியில் கதம்பமாய் பல குரல்கள் ஒலித்தன. சிறிது நேரம் கழிந்திருக்கும். மகளிர் படையின் பகுதிக்குரிய தாக்குதலைத் தலைமை ஏற்று நடத்திக் கொண்டிருந்த சிறப்புத் தளபதி ஜனாவை வோக்கியில் அழைத்த தயாளினி, "நாங்கள் பவள் கவச வாகனத்தின் மேல் நிற்கின்றோம்...." எனக் கூச்சலிட்டாள்.

காவல் கடமைகளில் சரியாக ஈடுபடுகிறார்களா என்பது வரை பார்ப்பாள். செய்யாவிடில் தானே நின்று அதனைச் செய்விப்பாள். தான் தண்டனை வாங்கினாலும் குழுவினாள் பிள்ளைகளுக்கு தண்டனை வழங்கமாட்டாள். அறிவுரைகள், புத்திமதிகள் கூறியே திருத்துவாள்.

இவளின் இவ்வாறான இயல்புகளையும், இவளுக்கிருந்த திறமைகளையும் கண்டு ஒரு குழு வின் பொறுப்பாளராக இருந்த இவளை நான்கைந்து குழுக்களின் பொறுப்பாளராக நியமித்தனர்.

தயாளினி இயல்பாகவே அமைதியான குணம் உடையவள். ஆனால் கதைக்காமல் திரிபவ எல்ல. அளவாகக் கதைப்பாள். மென்மையாகச் சிரிப்பாள். சுகதோழிகள் இவள் கீச்சுக் குரலில் கதைப்பதுபோல் செய்து இவளைப் பகிடிபண்ணினால் வெட்கம் கலந்து சிரிப்பாள். தனக்கு முத்து போராளிகளுடன் பழகும் போது மிகவும் பண்பாகவும், மரியாதையுடனும் பழகுவாள். அவர்கள் ஏதாவது வேலைகள் கொடுத்துவிட்டால் தனது கடமைகளுக்கு நடுவிலும் குடுகுடு வெண்ச் செய்து முடித்துக் கொடுப்பாள்.

ஆணையிறவுப் பெரும் சமருக்கு குழுக்களின் தலைவியாகவே சென்று போர் புரிந்தாள். பின்னர் மணலாற்றில் இடம்பெற்ற மின்னல் சண்டையில் ஈடுபட்டாள். காடு இவளை வளர்த்த இடம் என்பதால் தங்குதடையின்றி உற்சாகமாகப் போரிட்டாள். கடைசி நாளன்று இடது உள்ளங்கையில் துப்பாக்கி ரவையினால் காயமடைந்தாள்.

சிகிச்சையின் பின் அதிகாரிகள் பயிற்சி கல்லூரியில் கல்வி கற்பதற்காகத் தெரிவு செய்யப்பட்டாள். லெப்.கேணல் ராஜன் அண்ணாவின் பொறுப்பில் நடைபெற்ற இக்கல்லூரியில் படிப்பிலும் சரி, பயிற்சியிலும் சரி, விளையாட்டிலும் சரி தயாளினி திறமையாகவே செயற்பட்டாள். பரீட்சைகளில் எல்லாம் நல்ல புள்ளிகளே எடுத்தாள்.

இக்கல்லூரிப் படிப்பின் பின்னர் நிர்வாக சேவைகளில் சிறிது காலம் ஈடுபட்டதன் பின்னர், வடமராட்சியிலுள்ள ஒரு தளத்திற்குப் பொறுப்பாக நியமிக்கப்பட்டாள். காடும் பற்றையுமாக இருந்த அந்த முகாமை திருத்திச் சீரமைத்து கண்ணுக்குக்

குளிர்மையான ஒரு தளமாக மாற்றிய பெருமை தயாளினியையே சாரும்.

அருகே பொறுப்பாக நிற்கும் போது அடிக்கடி, தான் சண்டைக்குப் போகப் போகிறேன் என இவளுக்குப் பொறுப்பாக இருப்பவர்களை நச்சரிப்பாள். அதற்கு அவர்கள் "உனக்கு கை ஏலாது. நீ சண்டைக்குத் துப்பாக்கி கொண்டு எப்படிப் போவது. நீ இஞ்சேயே நில" எனக் கூறியதற்காக, சிரமப்பட்டு இயலாத கையினால் துப்பாக்கியைத் தாங்கிப் பிடிக்கப்பழகி, தினமும் குறிபார்த்துப் பழகி சிறிது காலத்தில் மீண்டும் அவர்கள் முன் சென்று "இந்த ஏலாத கையினால் புள் அடித்துக் காட்டினால் சண்டைக்கு எடுப்பியளோ...?" எனக் கேட்டு, அதேபோல் அடித்துக் காட்டி சண்டைக்கு செல்ல அனுமதி வாங்கிய இவளின் இந்தத் தந்திரமான வீரம், சண்டை செல்ல உள்ள அடங்காத ஆர்

வமெல்லாம், சென்றுவிட்ட மாவீரர் சந்ததி விட்டுச் சென்ற கொடைதானோ, என்னவோ.....

சண்டை செல்ல அனுமதி பெற்ற பின்னர்கூட அந்தத் தளத்தில் அமைந்துள்ள நூலகம் இவளது கைவண்ணத்தால் மேலும் பெருகேறியது. அதன் அமைப்பும், அமைதியும் எனக்கு மிகவும் பிடித்து விட்டது என நான் ஒருமுறை கூறியபோது, "நான் எதையாவது ஒன்றைச் சாதிக்காமல் சாகமாட்டேன். அப்படிச் சாதிச்சுட்டு நான் செத்தாப்பிறகு என்றை படம் ஒன்றை இதில் கொழுவுங்கோ" எனச் சிரித்தபடி கூறினாள். இன்று அந்த நூலகத்தையும் அதிலுள்ள அவளின் படத்தையும் பார்க்கும் எவருக்கும் அவளின் ஞாபகங்கள் நிச்சயம் வரும்.

போராளிகளுடன் மட்டுமல்ல, மக்களுடனும் தயாளினி மிகவும் அன்பாகப் பழகுவாள். அவள் அந்தத் தளத்தை விட்டுப் போனதன் பின்னர்கூட, அடிக்கடி அவளை யாரிடமாவது விசாரித்துவிடும் அளவுக்கு மக்களை அவள் கவர்ந்திருந்தாள்.

பூநகரி முகாம் தகர்ப்பிற்கான பயிற்சி.

மிகவும் சிரமம் நிறைந்த பயிற்சி அது. ஒருமணி வரை தினமும் நித்திரை விழிக்க வேண்டும். சேற்றுக்குள் ஓடித்திரிய வேண்டும். ஆனாலும் அவர்கள் மகிழ்ச்சியாகவே இருந்தார்கள்.

குறிப்பாக தயாளினி மிகவும் மகிழ்ச்சியாகவே இருந்தாள். வழமைக்கு மாறாக தானும் சேர்ந்து பகிடிக்க கதைத்தாள். அவளைப் போல் கதைத்துக் காட்டுவோருக்கு மீண்டும் அவர்களைப் போலவே கதைத்துக் காட்டிப் பகிடி பண்ணினாள். ஒருநாள், இரவு நேரப் பயிற்சி நடைபெற்றுக் கொண்டிருந்த போது பலத்த மழை ஆரம்பமாகிவிட்டது. தனது வோக்கி நனையும் என்பதற்காக கட்டடம் ஒன்றினுள் ஓடிச்சென்று புகுந்து நின்று இவள், நித்திரையாகிவிட்டாள். தாக்குதல் பயிற்சி ஆரம்பித்து இவளின் தொடர்புக்காக எடுத்த முயற்சி எல்லாம் கைவிடப்பட்டு இறுதியில் நேரடியாகச் சென்று பார்த்து இவளைக் காணாது தேடி இவளைக் கண்டுபிடித்து அடுத்த நாள், இவள் பொறுப்பாளரிடம் தன்

தொடர்ச்சி 12ம் பக்கம்